

Η Εισβολή

του Γιώργου Κάτσουνα

Από τις πέντε περίπου το πρωί καλά καλά πριν ξημερώσει έντονα κτυπήματα της αγωνίας και της ανάγκης μάς σήκωσαν στο πόδι. Ήταν ο Φάκης ο γυιος του μπάρμπα Αντρέα του Φυτιρικού καλού δείου της Λουκίας που μη έχοντας δικό του αυτοκίνητο αφού δεν οδηγούσε έψαχνε απεγνωσμένα να βρει τρόπους διαφυγής.

Διαβάζοντας στην πρώιμη νιότη μου Την Παναγία των Παρισίων στον πρόλογο θυμάμαι ο Ουγκώ ανέφερε πως η έμπνευση γεννήθηκε όταν προσκνητητής στην εκκλησία αντίκρουσε μια λέξη γραμμένη στα Ελληνικά πάνω στην πέτρα και με τέτοιο τροπο χαραγμένη που απεικόνιζε απόλυτα αυτό που εννοούσε. Η πέτρα έγραφε την λέξη ΑΝΑΝΓΚΗ.

Εν πάση περιπτώσει οι ικεσίες του Φάκη, η απελπισία στη σκέψη ότι αυτός και η οικογένειά του θα εγκλωβιστούν στους Τούρκους δεν μου άφησαν κανένα περιθώριο επιλογής.

Αφού πήγαμε στο σπίτι του φορτώσαμε κυριολεκτικά την παράλυτη μητέρα του στο πεζώ του '58 και τη γυναίκα με τα δυο μικρά παιδιά του και τους πήγα στο Παλαίκυθρο όπου τους άφησα και πήρα τον δρόμο όσο πιο γρήγορα μπορούσα για το σπίτι μου όπου με περίμεναν η Λουκία ο γυιος μου και οι κοπελούδες. Οι κοπελούδες ήταν η κουνιάδα μου η Χρυσή και η Βάσω που ζει τώρα στα Καμισιανά.

Αποβραδύς είχε έρθει από το μέτωπο στου ΒΑΤΑ όπου είχε αναπτυχθεί ο λόχος του Δήμου του μπατζανή μου και άντρα της Χρυσούλας. Αφού φάγαμε και κουβεντιάσαμε την κατάσταση μου ζήτησε να τον μεταφέρω στο πόστο του. Του λέω Δήμο πάρε το αυτοκίνητο και φύγε γιατί δεν υπάρχει άνθρωπος να οδηγήσει και αν γίνει κάτι θα μείνει στους Τούρκους. Έτσι κι έγινε!

Δίπλα στο σπίτι μου και γείτονές μου ο κουνιάδος μου ο Παναγώτης με τον μπατζανή του τον Κώστα τον Κουκουμά με ένα αυτοκίνητο και προσκολυόμενη την άλλη μου κουνιάδα την Μηλιά με τον γυιο της τον Γιώργο επτα μηνών...

Έφτασα αργοπορημένος από το Παλαίκυθρο βρίσκοντας τις γυναίκες και τον γυιο μου στον δρόμο ν' αποχαιρετούν μέσα στην απελπισία τα αδέρφια τους τον Παναή και τη Μηλιά...

Το μόνο που πήραμε από το σπίτι ήταν η βαλίτσα του μωρού. Δεν θυμάμαι εκεί στην κατηφορία πάνω απ' τον μύλο του Ποντίκα ούτε αν γύρισα να κοιτάξω για τελευταία φορά το σπίτι που με μεράκι φτιάξαμε στεγάζοντας τα όνειρά μας...

Ήταν η αποφράδα ημέρα 14 Αυγούστου 1974.

Το σταματώ εδώ. Δεν δέλω να κουράζω.

Όσοι με ξέρουν γνωρίζουν πως δεν πολυμιλώ για γι' αυτά. Άλλωστε κάθε άνθρωπος έχει την δική του βιωματική ιστορία να πει. Θέλω όμως να επισημάνω:

Ο πρόσφυγας κι η μοίρα του σαν εκτοπισμένου είναι ίδια σ' όποια χώρα φυγή ή θρησκεία κι αν ανήκει. Ο πόνος έχει το ίδιο αποτέλεσμα σ' όλους τους ανθρώπους, έχει την ίδια γεύση. Το αίμα που κυλά στις φλέβες είναι ίδιο και κατακόκκινο τόσο στους λευκούς όσο και στους μαύρους, τους κίτρινους κι όποιον άλλον. Αυτό που κάνει την διαφορά στους ανθρώπους, στα έθνη είναι η παιδεία που συγκροτεί τον πολιτισμό τους.

Κι εμείς είμαστε περήφανοι Έλληνες πάνω απ' όλα μ' έναν ξεχωριστό πολιτισμό αλληλεγγύης και αλtruισμού που όμοιός του δεν υπάρχει!!!

Χρόνια πολλά από καρδιάς σ' όλο τον κόσμο!!!!!!

Αγία Μαρίνα

(Για την εκκλησία του χωριού μας που στενάζει κάτω από τον τουρκικό ζυγό)

Μη νανουρίζεις πια παιδιά, Αγία μας Μαρίνα,
γιατί πάνε, τελείωσαν όλα τα χρόνια εκείνα,
που ταπεινά και ολόχαρα ερχόμαστε κοντά σου
κι ανάβαμε ευλαβικά κεριά στην εκκλησιά σου.
Μα κράτα μας σε εγρήγορση, ξύπνιους ωσότου βρούμε
τον δρόμο της επιστροφής, που τόσο λαχταρούμε
και αντηχήσει από ψαλμούς γλυκούς και μελωδία
η συλημένη σου εκκλησιά που' ναι βουβή και κρύα.

του Γιώργου Κάτσουνα

